

Aşk-ı Leyla

BARIŞ CEM KAYA

İçindekiler

Ön Söz.....	13
BİRİNCİ BÖLÜM	15
Leylâ Buradan Taşındı.....	17
İKİNCİ BÖLÜM	21
Çağrı	23
Gel.....	24
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	35
Aşk Noktası	37
Bir Noktası	38
Ar +ı Sözler	42
Aldanma, Adan	44
Aynasında Kendini Gördüğünün.....	47
Yurdun Ne Senin?	51
“Ol” dedi	54
Şiir Aşkına.....	57
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	61
Aşk Tene Üflendi.....	63

Adını Koy Adının	64
Yüzünü Giydi Yüzün	69
Yüzde Yüz	73
Seçildiğin Yerde misin?	76
Ellerine Tutun Ellerinin	79
Eli Boş Ellerinin	82
İşaret Parmağı	85
Göz Aydınlığı	88
Gözden Öte	92
Gözün Gözdesi	95
Dilin Söylediği	98
Baştan Ayağa	102
Duyarlı ya da Duaya Ayarlı	105
Hatırlatan Kimlik; Koku	108
Dokunaklı Bir Deneyim, Dokunuş	113
BEŞİNCİ BÖLÜM	117
Aşkın Hâlleri	119
Aşk İnsanı	122
Sözün Kalbi	127
İstemek Ama Neyi?	130
Ah Bu Başımıza Gelen	134
Dert	137
Bildiğini Biliyor Musun?	140
Ninova'nın Aynası	143
Cevaplı Çağrı	146
Dert Dili	149
Kahveli'yem	152
Sonsuzluk Özlemi	155
Markan Ölçeğin	163
Ey Âşık	167

ALTINCI BÖLÜM	167
Dön	169
Sevgilisin	172
Bakma.....	174
Bilmediklerin	176
Hatırlandın	178
Huzuruna Hazırla Huzurunu.....	180
Oldur Öldürmeleri	182
Erteleme Şimdileri	184
Ötelisin.....	186
Cennetçe.....	188
Ben Geldim	191
YEDİNCİ BÖLÜM	191
Kendine Giden, Gidecek Başka Bir Yer Aramaz	193
I.....	194
II	197
III.....	199
IV	201
V	203
VI.....	205
VII	207
VIII.....	209
IX.....	211
X.....	213

Aşkı hiç yaşamayan söyle insan olur mu?
Şükür diyen her dilde Hakka isyan olur mu?
Kalem aşkla konuşsa dilde nisyan olur mu?
Lâl olup geçmeliyiz o mukaddes kapıdan
Almalı muhabbeti o mübarek yapıdan

Demlensin ki yürekler şiir gibi mısradan
Okusun hep bülbüller her seherde duada
Kavlimiz bir yazılsın tek olalım ukbada
Uzattım ellerimi kördüğüm olsun diye
Neden mahzun olayım işte budur hediye

Hayat acı öğüten kocaman bir değirmen
Aşk ile yücelirsek hemen biter merdiven
Yar tutmalı elinden yalnızlığı bilmeden
Artık sonsuza kadar bırakmadan sevmeli
Tüm dünya gerçek aşk işte budur demeli
Allah'a giden yollar her maşuğun emeli

“Aşkla Dokun Hayata”

Şairin “Her ne var ise âlemde, aşk imiş.” dediği gibi ...

Kitap sayfalarından taşıyıp da hayatın en güzel anlarına yayılan sevgiyi, saygıyı ve aşkı paylaşıyoruz ...

Anne, baba, çocuk, kardeş, arkadaş, dost, eş, sevgili ...

Yeryüzünde paylaşıldıkça çoğalan en büyük güzelliği sevmek ve sizler de paylaşın ki çoğalsın, insanlığa ait bu güzel emek ...

Biz, sizlere aşkı anlatıyoruz. Siz de sevdiklerinize aşkı anlatın ve aşkla dokunun hayata!

Yüzüne hiç şir okunmamış olan'a...

*Yüzünde peygamber tavsiyesi taşıyan,
Alnında başka coğrafyaların ışığı ile karşılayan,
Sessizliğinde dahi kalbime tavsiyelerini taşıran,
Adını anmanın yetersiz olduğu, yanımda duran,
Emeği ve duası ile inancını ortaya koyan herkese*

Leylâ'ca teşekkürler...

*Mümkün olan bütün tarifler,
tarifini aşka borçludur.*

Bütün tarifler aşk sayesinde.

Ön Söz

Artık kimseler durup hikâye anlatmıyor. Hikâye anlatanlar azaldıkça, kıyılarımızdan da çekildi huzur. Her şeyin ve herkesin bir hikâyesi olduğunu duymuştum, yüzünde hikâyesinin çizgilerini taşıyan yaşlı bir kadından. O kadın benim anneannemdi. Yetmişinden fazla yaşının gereği mi ızdırabına sahip çıkıp “Bu dert benim derdim.” deyip alnında taşımasından mı bilmem ama huzuru, onun müşfik kucağı kadar yüzünün çizgilerinde de keşfetmiştim.

İzdirabını sahiplenenler asla “ben” diye başlamazlar söze. Öyle ki dertleri önceliklidir ve onlar için dert; insanın şerefle alnında taşıdığı cennetlik logodur. Hikâyelerinin rütbeleri yüzünde asılıdır. İlahi bir lütuf, meleklerce yüzlerinin kıvrımına takılmış bir nişanedir dertleri. Nerede görseniz tanırınız onları. Tanıdık bir anons, bildik bir akrabalık yayar suretlerindeki derinlik. “Bir yerden gördüm sanki” dediğiniz insanlar, işte bu kavme aittir.

Sözün tam da burasına virgül koyarak bir hikâye anlatalım:

Rivayet edilir ki; Leylâ'nın köyüne gidecek olan bir grubun sözcüsü Mecnun'a;

“Selamını söyleyelim mi Leylâ'ya, haberini ulaştıralım mı?” der.

*“Asla! Sakın ha adımı sevgilinin yanına götürmeyin!
Çünkü onun bulunduğu yerde benim anılmam manasız
olur.” diye karşılık verir.*

Derdi Leylâ olanın Leylâ’dan başkasını konuşması, konuşulmasına razı olması sadakatsizlik değil de nedir ki?

Anlamını gecedен, karanlıktan alan Leylâ adı “derdinden kararmak, derdinden başka dertlere karanlık kalmaktır” desek hiç de yanlış olmayız. Ne de olsa artık bir hikâyemiz var. Hikâyesi olanlar, yüzünü aydınlatacak bir derdi keşfetmiş olmalı ki başka her şeye kararmışlardır. Ahmet Gazalî’nin dediği gibi;

“Tüm tabipler seni tedaviye gelse de Leylâ sözünden başka şifa yok sana.”

Elinizdeki kitap “Leylâ” diye adlandırdığımız dertlerimizi tasvire çalışan bir denemedir. Tanımaya ve tanımlamaya ihtiyaç duyanlar, ilk olarak soluğu kendi keşiflerinde alırlar. Derdine bir maşet, bir mana bulma niyetinde olanlar, zihin aynalarında kendileri ile göz göze gelirler. İşte bu “benim” dediğimiz yerde artık bir hikâyeye sahipsinizdir. Ve hiçbir hikâye ızdıraptan nasibini almadan masala dönüşmez. Bilenler bilir; hikâyeler hep yaralı, masallar ise mutlu sonla biter.

Sevgili okur, bu senin hikâyen. Kendini tanımaya hazır mısın?

Yitik Leylâlara.

Leylâsının peşinde yorulanlara ...

*Birinci
Bölüm*

Aşkın bir tarifi yok.

Leylâ Buradan Taşındı

Leylâ;

Her şey "Senin için her şeyi yaparım." dediğimde başladı.
Bir yerden başlamalıydım bu mektuba ama nereden?
Sözün bittiği yerden başlıyorum, aşktan...

Tenimin soluk benzine dikilmiş bir şebnem gibi.
Suyun kanının kaynaması, ışığın göz aydınlığı, yerin en parlak yıldızı gibi şimdi taşıdığım bu can.
Kalp ritmimin sıcaklığı, gök yıldızımın nakışı bakışında belirdi.
Kendi keşfime çıktım gece yarıları.
Sırrımı ifşa etti karanlığa.
Karardım.
Umutlar bakışlarımdan tanıdı beni.
Sevinçler köşe başlarından başını uzatıp işaret ettiler.
Fısıldadı hayaller güvene.
Ümitler gerdanıma sarıldı.
Kronik bir hâl dedi çaresizlik buna.

Sonra şarkılar, şiirler bir de dünyanın bütün taş duvarlarına kapılar çizdiler.

Her kapıdan sana yol aldı sözler.

Acıttılar ilkin.

Kanım tenimden sızdı.

Gövdeme oturdu ateş.

Eni sonu biter dedi teselli hazretleri.

Eni sonu bitmedi.

Orada öylece tek başına içime oturdu sesin.

Ses etmedim.

Alacaklıydı sağırılığım sözünden.

Borçluydu susuşum.

Sustum.

Baktım, baktıkça yüzüne borçlandım.

Zarar ettim.

Sermayemi Peygamberden borç aldım: "Seven, sevdiğini sevdiğine söylesin..."

Rahatını bozdum şimdilerin.

Sonraların sancısı kesti nefesimi.

Ayarttım kendimi.

Karşına çıktım saymadım kaç kez.

Hecelerim kırık.

Sözüm yarım.

Niyetim tam.

Gövdem yerin karnı gibi sıcak.

Yüzümden okunuyordu telaşım.
Olmuyor işte, diyemiyorum.
Ah bu belalı başım, ah bu belalı başım...

Ve kalem yardı sözün başını.
Topladı döküklerimi.
Heceleri dizdi sırata.
"Bana ne katar ki aşk?" deyişin geliyor aklıma.
Çok aradım.
Arama mesafeler koydum aramla.
Sana kimselerin cüret edemediği, benden sonra da veremeyeceği
ile geldim.
Sonunda diyebildim.
Sonunda, işte en yaralı cümlem "Bir hiç..."

Bunlar ellerim.
Elimin uzandığı her şey ellerimden uçacak.
Bitenlerle gelemedim kapına.
Bu eller tutundukça yaşam sıcaklığına tutunduğu sebebi sen
olacaksın.

Sesim işte. Adını çağırarak içindir.
Duyularıma kişilik katan senin ismindir.
Seninle anlam kazanır sesim.
Tenime üflenen bu can yaşadığı sürece sözümün menzili ilk sen
olacaksın.
Gören gözlerimsin.
Gözümün kalabalıklardan ayırt ettiği sensin.